

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **N. A.**, zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou, se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025, č. j. OAM-334/ZA-ZA11-ZA01-R2-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2026, č. j. 33 Az 11/2025-84,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2026, č. j. 33 Az 11/2025-84 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se přiznává** o d m ě n a za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši **5 070 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Gruzie. Dne 4. 3. 2024 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. O žádosti rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu neuděluje.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž nejprve zdůvodnila přesah vlastních zájmů. Ten spatřuje primárně v právním posouzení relevance hrozby ze strany soukromé osoby při absenci poskytnutí ochrany veřejnou mocí. Tvrdí, že Gruzie nemůže být vůči ní a jejímu synovi, který nemá jinou osobu blízkou, považována za bezpečnou zemi. Přesah vlastního zájmu dovozuje i z toho, že její osud bude následovat i osud jejího syna.

[4] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s hlavními žalobními námitkami, zejména pak s námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným. Poté, co mu byla věc vrácena Nejvyšším správním soudem, neprovedl žalovaný žádné relevantní úkony. Ignoroval nové skutečnosti a zjevné důvody pro provedení doplňujícího a opakovaného pohovoru s žalobkyní. Ta o něj opakovaně žádala a tvrdila, že v protokolu o pohovoru nejsou uvedeny všechny skutečnosti, které uváděla. Krajský soud nesprávně vypořádal (respektive nevypořádal) žalobní námitku a tvrzení stěžovatelky ohledně nesprávného, resp. chybějícího seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na pochybení žalovaného neměla stěžovatelka prostor plně rozvinout svá tvrzení a uvést všechny azylově relevantní skutečnosti.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se zabýval všemi stěžovatelčinými tvrzeními, přičemž je neshledal jako azylově relevantní. Poukazuje mj. na rozpory ve výpovědích stěžovatelky, které vedly k tomu, že námitka ohledně obavy z jejího chotě (resp. partnera) byla vyhodnocena jako zavádějící a nedůvodná. Stěžovatelce byl dán prostor, aby byl celý rozhovor, tj. všechny odpovědi i otázky, zpětně přetlumočen za účelem její kontroly. Toto právo stěžovatelka využít nechtěla. Námitka vůči špatnému překladu je tudíž irelevantní. Pohovor byl veden za účasti kvalifikovaného tlumočníka zapsaného v příslušném seznamu, který splňoval zákonné požadavky. Stěžovatelka měla možnost kdykoli upozornit na případné nepochopení, což však neučinila v takové míře, která by zpochybňovala použitelnost její výpovědi.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že ve věci rozhoduje již podruhé. Svým rozsudkem ze dne 20. 12. 2024, č. j. 8 Azs 230/2024-42, totiž zrušil předchozí rozsudek krajského soudu i předchozí rozhodnutí žalovaného pro nedoložení, že i území Abcházie a Jižní Osetie splňují materiální požadavky označení bezpečné země původu, na čemž bylo založeno původní zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

pokračování

Tato otázka však již nyní není předmětem sporu. Vzhledem k tomu, že předchozím rozsudkem bylo rušeno také správní rozhodnutí, nemá tento procesní vývoj ani vliv na přípustnost kasační stížnosti, respektive jednotlivých námitek dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[10] Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat, nikoli jako subjektivní nespokojenost s rozhodnutím či jeho důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, nebo rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24, či ze dne 27. 1. 2023, č. j. 6 Afs 337/2021-40). Nepřezkoumatelným rozhodnutím je takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil. Z ustálené judikatury rovněž plyne, že krajské soudy nemusí vypořádat každou dílčí námitku a nemusí výslovně reagovat na každé tvrzení, postaví-li své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační body žaloby (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41).

[11] Stěžovatelka předně namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejími námitkami týkajícími se nedostatečně zjištěného skutkového stavu z důvodu neprovedení žádných relevantních úkonů po předchozím zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (zejména neprovedení opakovaného pohovoru). Této námitce však nelze přisvědčit. Krajský soud se danými žalobními námitkami zabýval v odstavcích 48 až 53, z nichž je zřejmé, jaké skutečnosti považoval za rozhodné a jakými úvahami se řídil. Závěry krajského soudu jsou v této části věcně přezkoumatelné.

[12] Dále stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkami týkajícími se nesprávného, resp. chybějícího seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato námitka je důvodná.

[13] V rámci správní žaloby (bod II., část II.) stěžovatelka namítla, „že nebyla řádně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, když se z termínu k seznámení řádně omluvila pro akutní nemoc, nicméně žalovaný správní orgán jí nový termín nestanovil a neumožnil a neprovedl ani jiné návrhy, které účastníce řízení správnímu orgánu prostřednictvím paní K. zaslala.“ K dané námitce se z argumentační části napadeného rozsudku (část VI. Rozhodnutí soudu) vztahuje pouze bod 36, který je však toliko popisem průběhu správního řízení. Ostatně systematicky navazuje na předchozí bod uvozený slovy: „Ze správního spisu soud zjistil“. Až za těmito pasážemi následuje citace aplikovaných právních předpisů (body 37 až 39) a teprve poté vlastní hodnocení důvodnosti žaloby (body 40 a násl.).

[14] Bod 36 napadeného rozsudku zní následovně: „Žalobkyně v reakci na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí prostřednictvím P. F. emailem sdělila, že se pro nemoc syna nedostaví. Následně žalobkyně požádala žalovaného, aby ustanovil soudního tlumočnicka do gruzínského jazyka s ohledem na její výše uvedené výhrady k předchozímu tlumočení a navrhla, aby byl pohovor s ní zopakován. Její žádosti následně nebylo vyhověno

s odůvodněním, že v dosavadním řízení byl stav věci řádně objasněn. Zároveň byla žalobkyně vyvolána, aby případné nové informace či skutečnosti, jež by měly být v uzatvorení v úvahu při posouzení její žádosti, sdělila žalované ve lhůtě 7 dnů. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala.“ Z citované pasáže je patrné, že krajský soud zde žádné vlastní hodnocení takto popsaného procesního vývoje neprovedl. Nevyhodnotil, zda byl postup žalovaného souladný s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a pokud nikoliv, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za vypořádání dané žalobní námitky nelze považovat ani úvahy krajského soudu týkající se namítaného neprovedení opakovaného pohovoru, neboť se jedná o samostatnou otázku, která přímo nesouvisí s tím, zda byla stěžovatelka řádně seznámena s podklady rozhodnutí. Krajský soud tedy uvedenou žalobní námitku opomenul a tím zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[15] S ohledem na charakter namítané vady řízení před žalovaným, která dosud nebyla krajským soudem přezkoumatelně posouzena, nemůže Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému přezkumu ostatních kasačních námitek. Pokud by totiž správní řízení bylo skutečně stíženo tvrzenou vadou takovým způsobem, že by stěžovatelka nemohla plně rozvinout svá tvrzení a uvést všechny azylově relevantní skutečnosti, jak tvrdí v kasační stížnosti, pak by bylo jakékoliv věcné hodnocení předčasné. Z téhož důvodu nemůže Nejvyšší správní soud v tuto chvíli vyhodnotit ani námitku nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu právě proto, že stěžovatelka dle svých slov neměla možnost rozvinout svá tvrzení. Otázku, zda bylo stěžovatelce zachováno právo na seznámení s podklady rozhodnutí (a vyjádření se k nim), a pokud nikoliv, jaký to případně mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, musí nejprve posoudit krajský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[17] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[18] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 7. 5. 2025, č. j. 33 Az 11/2025-12, ustanoven zástupce Mgr. Dalibor Lípa, advokát. V souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupuje advokát ustanovený krajským soudem navrhovatele také v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10 části věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Ustanovenému zástupci náleží podle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za zastupování za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti (včetně jejího doplnění) v částce 4 620 Kč. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů stanovená paušální částkou 450 Kč za daný úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatelčin zástupce není plátcem DPH. Výše celkové odměny ustanoveného

pokračování

zástupce a náhrady jeho hotových výdajů proto činí 5 070 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu